

Ανεβαίνοντας με τα ποδήλατα από το χιονοδρομικό κέντρο της Φτερόλακας προς τη Λιάκουρα.

Στη Λιάκουρα δε φτάσαμε ποτέ

Καμιά φορά, τα πράγματα δεν πηγαίνουν όπως τα υπολογίζεις. Έτσι και τώρα, κάπου έκανα λάθος και τώρα το πληρώνω. Ή μάλλον το πληρώνουμε. Τα παιδιά και εγώ. Παρέα.

Τα κορίτσια περπατάνε μπροστά μου κουρασμένα και εκνευρισμένα. Η στάνη όπου αφήσαμε τα ποδήλατά μας ανεβαίνοντας είναι κοντά, μετά ευτυχώς έχει κατηφόρα. Η Λιάκουρα πίσω μας ολοένα απομακρύνεται. Τελικά στην κορφή δεν ανεβήκαμε. Σταματήσαμε από κάτω της, σε μισή ώρα μπορούσαμε να φθάσουμε. Την έδειξα στα παιδιά, «Α, αυτή είναι: Ωραία, την είδαμε, πάμε τώρα να φύγουμε;» και αυτό ήτανε. Κανείς δεν ήθελε να συνεχίσουμε. Και όλα εξαιτίας μίας κακής ιδέας. Μίας δικής μου κακής ιδέας:

«Παιδιά, θα πάμε μέχρι το χιονοδρομικό κέντρο με τα τζιπ και θα πάρουμε μαζί και τα ποδήλατα, μέσα στην καρότσα. Από εκεί, θα τα καβαλήσουμε και θα ακολουθήσουμε το χωματόδρομο που τραβερσάρει ελαφρά ανηφορικά και οδηγεί σε λιβάδι, κάτω από τον όγκο της κορυφής. Εκεί, αφήνουμε τα ποδήλατα και περπατάμε

από το μονοπάτι για να βγούμε στην κορφή».

Ήταν μία πιο κουραστική διαδρομή από ότι αυτή που κάνω συνήθως με νεανικές ομάδες αλλά τα συγκεκριμένα παιδιά στην αναρρίχηση της προηγούμενης μέρας μου φάνηκαν εξαιρετικά. Μερικά έκαναν μέχρι και περάσματα VI βαθμού. Τους άρεσε. Εφηβοι δυνατοί και ικανοί. «Γιατί όχι, λοιπόν;», σκέφτηκα.

Να λοιπόν το γιατί όχι. Άλλο πράγμα η αναρρίχηση και οι δύσκολες κινήσεις και άλλο αυτή η ελαφριά αλλά μεγάλη σε διάρκεια ανηφόρα με τα ποδήλατα. Και εκτός από αυτό, ξεκινήσαμε με γκρίνια και δικές μου φωνές γιατί ενώ είχα τονίσει να πάρουμε μαζί μας φούτερ ή ελαφρύ μπουφάν, τα μισά παιδιά ήρθαν με τα κοντομάνικα. Και εγώ θύμωσα μαζί τους.

Πάντως προσπαθήσαμε. Φτάσαμε μέχρι τη στάνη κάτω από τη Λιάκουρα, φωτογραφηθήκαμε με τον τσοπάνο και αφήσαμε τα ποδήλατα για να συνεχίσουμε με τα πόδια. Με αντίδραση όμως και γκρίνια. «Πού πάμε, γιατί πάμε, πότε θα φθάσουμε, πότε θα φάμε για μεσημέρι, τι νόημα έχει...». Πήρα το μήνυμα που άλλωστε

του Τζώρτζη Μηλιά*,

ήταν σαφές. Στη μεγάλη τους πλειοψηφία, τα παιδιά ήθελαν να γυρίσουμε πίσω. Μόνο ο Χρήστος, μαθητής γυμνασίου που αγαπούσε πολύ το ποδήλατο συνέχισε ποδηλατώντας μέχρι τα πρώτα χιόνια, έκανε μερικές βόλτες στο χιόνι και ήταν πρόθυμος για να ανέβει και στην κορφή. Μόνο ένας!

Δέχτηκα την ήττα μου. Με όση αξιοπρέπεια μπορούσα. Γυρίσαμε στη στάνη, πήραμε τα ποδήλατα, κατηφορίσαμε το δρομάκι (αυτό το ίδιο που όταν έχει χιόνι ενώνει τα Κελάρια με τη Φτερόλακα) και φτάσαμε στα τζιπ. Η διάθεση των παιδιών ολοένα και βελτιωνότανε. Εγώ πάλι, ένοιωθα ακόμη βαριά την υποχώρησή μας αυτή, ως ορειβάτης αλλά και ως εκπαιδευτικός. Οδηγούσα το τζιπ και άκουγα τις κουβέντες των παιδιών

Το ξεκίνημα με τα πόδια για την κορυφή που έληξε άδοξα. Στο βάθος, η στάνη όπου αφήσαμε τα ποδήλατά μας.

που επιτέλους είχαν χαλαρώσει. Ένοιωσα και εγώ λίγο πιο χαλαρός. Κάπου θυμήθηκα ότι ερχόμαστε στο βουνό για να περνάμε καλά. Πίσω, τα κορίτσια κουβέντιαζαν για το σχολείο τους, σχολιάζαν κάποιους καθηγητές τους, κάποιες μάρκες από ρούχα, γελοούσαν, κάποιοι άκουγαν μουσική από τα ακουστικά τους. Λίγο πριν, στο μονοπάτι κάτι είχα ρωτήσει το Νίκο και δεν μου είχε απαντήσει. Ξαναρώτησα και πάλι δεν μου απάντησε. Θύμωσα. «Κύριε Μηλιά, ακούει μουσική, δεν σας ακούει», μου είπε η Ειρήνη. «Πρέπει να το συνηθίσω», σκέφτομαι και συγκεντρώνομαι στο οδήγημα.

Τα κορίτσια λένε για μία καθηγήτριά τους που αλλάζει κάθε μέρα ρούχα, για μία άλλη που βάζει συνέχεια τεστ, για την καντίνα στο σχολείο τους, κρίνουν τα πάντα αυστηρά, συχνά άδικα όπως μόνο οι έφηβοι δικαιούνται να κάνουν. Εγώ οδηγώ και χαμογελάω. Τα παιδιά τώρα είναι πιο ήσυχα και ευχαριστημένα. Στην κορυφή δεν φτάσαμε όμως οι παραστάσεις πέρασαν όλες βαθειά στο μυαλό μας, αποθηκεύτηκαν για πάντα. Τα αλπικά λιβάδια, οι απόκρημνες κορφές στο βάθος, τα πρόβατα, τα άγρια σκυλιά της στάνης, η χαμηλή βλάστηση, οι μυρωδιές, ρίγανη και θυμάρι και βέβαια τα λουλούδια, μικρά μπλε λουλουδάκια, κάποια άλλα κίτρινα, μεγάλα αγκάθια με μωβ χρώμα, ανάμεσα στο γρασίδι και τις πέτρες. Εδώ και εκεί τσουκνίδες που τα παιδιά έμαθαν να αναγνωρίζουν. Το μάθημα τελικά ήταν καλό, πιο πολύ όμως για μένα. Εκτίμησα λανθασμένα τη διάθεση της ομάδας και αναγκάστηκα να διορθώσω υποχωρώντας. Υποτίμησα την τάση για αντίδραση ενός εφήβου και δεν κατάφερα να στρέψω την ενέργεια των παιδιών προς τα εκεί που εγώ θεωρώ καλό. Και έτσι υποχώρησα. Άλλωστε στο βουνό είναι απαραίτητο να ξέρεις πότε να υποχωρείς. Έτσι δεν λένε οι κανόνες; Και η διάθεση της ομάδας, νεανικής ή ενήλικης, είναι σαφώς σημαντικότερος παράγοντας από τον καιρό, τους κινδύνους ή την αναρριχητική, τεχνική δυσκολία.

Ο Νίκος, μπροστά στη στάνη που οδηγεί ο χωματόδρομος. Τα σκυλιά μας γάβγισαν αλλά γρήγορα ηρέμησαν.

* Ο Τζώρτζης Μηλιάς είναι εκπαιδευτικός (χημικός), προπονητής ορειβασίας, οδηγός βουνού και ένας από τους δημιουργούς της MILIAS CAMPS, μίας εταιρίας που σχεδιάζει και πραγματοποιεί προγράμματα και δραστηριότητες στη φύση για παιδιά και νέους (τηλ/φαξ: 210 6015601, www.miliascamps.gr, milias@otenet.gr)

Σεξορ στη φύση στον Παρνασσό

✓ Σε κτήμα στους πρόποδες του Παρνασσού, βρίσκεται η βάση μας, το **MILIAS CAMPS VILLAGE**. Ένα συγκρότημα που περιλαμβάνει σπιτάκια για 2-5 άτομα, τα καθένα με το δικό του τζάκι καθώς και club house με αίθουσες για πρωινό, παιχνίδια, προβολές και μωθήματα.

✓ Άνοιξη, στο κτήμα υπάρχουν ποίνα, πίστα αναρριχησης και πίστα για mountain bike και downhill ποδήλατο. Ίσως για παρέες, συλλόγους και οικογένειες, για άτομα που αγαπούν τις δραστηριότητες στη φύση.

Από 20 ευρώ το άτομο ανά διανυκτέρευση με πρωινό.

Με τη MILIAS CAMPS στην Αττική

(Για παιδιά και νέους από 7-17 ετών)

Κάθε Κυριακή του Οκτωβρίου και του Νοεμβρίου Mountain bike ή αναρρίχηση σε Πάρνηθα και Πεντέλη

Υπεύθυνοι οι εκπαιδευτικοί
-Τζώρτζης Μηλιάς, προπονητής ορειβασίας, οδηγός βουνού
-Ιών Μηλιάς, καθηγητής φυσικής αγωγής

 MILIAS CAMPS VILLAGE

Παρνασσός, Γροβιά 33057

MILIAS CAMPS Ε.Π.Ε.: Χαλεπόριον 1, Αρ. Πρωτοκόμ. 15343,
τηλέφω: 210 6015601, 22650 91620
e-mail: miliasc@otenet.gr, website: www.miliascamps.gr